

VRŠOVICKÝ

8/2016

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milí bratři a sestřičky, je uprostřed léta a dary polí a luk se pomalu přesouvají do sklepů a spižíren.

Všichni známe ovoce Duchu svatého, a přece tam jeden chybí.

Jako by ho Pavel považoval ne za ovoce, ale za samozřejmost, kterou má mít každý křesťan.

Je to štědrost.

I když to tak nevypadá, je to jeden z nejdůležitějších darů Božích.

Sám Pán je k nám neuvěřitelně štědrý.

Co všechno od něj máme zdarma mimo život a spasení, které sám zaplatil nejvyšší cenou?

Zdraví, mír, dostatek, jaro, léto, podzim, zimu, úrodu...

Ráda bych vám napsala příběh, který není tak úplně obyčejný, a přesto se stal.

Do křesťanské skupinky na Facebooku napsala jedna sestra prosbu o modlitbu v těžké životní situaci.

Jako obvykle dostala řadu srdíček a příslib modliteb, povzbudivá slova.

Mezi tím se vyjímal jeden prostý komentář - pošli číslo konta.

Bratr z opačného konce světa a zcela jiné církve se rozhodl pomoci.

Konec dobrý, všechno dobré.

Pomoženo bylo nejen této paní, ale i dalším, kteří se ocitli v nelehké situaci.

Celkem 4 rodiny tak bydlí v pokoji.

Bůh mě vede k zamyšlení - a co já?

Díky milosti Boží patřím mezi ty 4 rodiny.

Eva Urbanová

Milí, Evička, Miládka, Saša, Olda a další přispěvatelé do našeho Hlasatele mě inspirovali k mnoha úvahám.

Zastavím se teď u motivu květin, o kterých

tak láskyplně psala v černovém úvodníku Saša.

Já sama, ač od narození vesničanka, jsem k přírodě hledala cestu postupně. Moji předci se od 16. století věnovali zemědělství, toto břímě ze sebe naše rodina sňala v 50. letech 20. století poté, co dědu jako kulaka zavřeli soudruzi na 7 let do vězení a 50 hektarů polí znárodnili.

Já milovala zvířata, květiny pro mě byly moc statické. Po čtyřicítce jsem propadla kouzlu pokojových rostlin, takže já i moje holčičky už víme, jak vypadá rýmovník, šachor, banánovník, araukárie, svícník a další pokojovky. Proč o tom ale píšu? Všimli jste si, jak se člověk musí snažit, aby mu rostlinka prospívala? Musí pochopit, co potřebuje, a dávat každé z nich to, co vyžaduje. Jaká to paralela s lidskými vztahy!

Když jsou pro nás bližní důležití, snažíme se taky porozumět, jací jsou, co potřebují a dávat jim to dobré. Bůh je vlastně takový zahradník, který s láskou stvořil každého z nás. Chce, abychom tu lásku cítili a snažili se ji s jeho pomocí rozdávat dál. Přeju nám, ať jsme v tomto čím dál lepší a ať dokážeme milovat ostatní květiny i našeho zahradníka.

Míša Mimrová

MODLITBA STÁRNOUCÍHO

Pane, cítím, že stárnu, tuším, že brzy budu patřit mezi staré. Ty to víš také.

Opatruj mne před vším, co činí staré tak protivnými.

Chraň mne před upovídáním, nedovol mi, abych si myslil, že se musím při každé příležitosti ke všemu vyjadřovat.

Dej mi nahlédnout, že občas také nemívám pravdu.

Osvoboď mne od marnivé snahy chtít dávat do pořádku věci bližních.

Zdržuj mne, abych nezatahoval druhé do podrobností svých všedních dnů.

Přispoř mi trpělivost, když si mi druzí stěžují na své bolesti, ale zapečet' mé rty, kdykoliv bych se chtěl šířit o svých rostoucích trápeních a nesnázích. A když už o tom budu hovořit, pak učiň, aby tím nebyla zastíněna Tvá dobrota.

Čiň mne ochotným pomáhat, ale nevměšovat se, pečovat, ale ne mentorovat.

Nakonec ale mne, Pane, nenech, abych zůstal osamělý. Potřebuji několik přátel, Pane, dobrých přátel. To také víš. Ale především potřebuji Tebe. Prosím, utvářej mne ve svůj obraz. Nech mne zrát a těšit se na věčnost.

Amen.

František Saleský, 1567–1622, francouzský katolický teolog, biskup, mystik a spisovatel

NEDĚLE V SRPNU

XII. neděle po svatém Duchu

7. srpna 2016

*Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.
(Žalm 131, 3)*

První čtení: Genesis 15,1–6

Druhé čtení: Židům 11,1–3.8–16

Evangelium: Lukáš 12,42–48

XIII. neděle po svatém Duchu

14. srpna 2013

*Bože, povstaň, rozsud' zemi, dědičně ti patří
všechny pronárody! (Žalm 82,2)*

První čtení: Jeremjáš 23,23–29

Druhé čtení: Židům 11,29–12,2

Evangelium: Lukáš 12,49–57

XIV. neděle po svatém Duchu

21. srpna 2016

*Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému
jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána
tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.
(Žalm 92,2–3)*

První čtení: Izajáš 58,9b–14

Druhé čtení: Židům 12,18–29

Evangelium: Lukáš 13,10–17

XV. neděle po svatém Duchu

28. září 2016

*Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život,
svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu. Kéž
mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je
moje radost. (Žalm 104,33–34)*

První čtení: Sírachovec 10,12–18

Druhé čtení: Židům 13,1–8.15–16

Evangelium: Lukáš 14,1.7–14

Gn 18, 20-32

Koloským 2,6-15 (16-19)

ev. Lk 11, 1-13

SPRAVEDLIVÍ OD SODOMY

Častým tématem autorů filmových i knižních thrillerů je šíření pandemie, která bude ohrožením pro celé lidstvo. Aktuálnost tématu podtrhuje i skutečnost, že co chvíli nás média informují o chorobách, které snadno mohou získat pandemický charakter, to znamená, že se mohou stát hrozbou lidem prakticky na celém světě. Nejruznější druhy chřipkových kmenů jsou mezi takovými zprávami stálicemi, jenom se mění jejich přívlasky: španělská, ptačí, prasečí, dále viry HIV, ebola, zika, a řada dalších: to všechno jsou podle katastrofických scénářů možní pretendenti konce lidského pokolení. Až na výjimky se téměř nehovoří o celém balíku nemocí, které už dávno tento pandemický charakter mají a dnes a denně na všech kontinentech, ve všech státech a aglomeracích osídlených lidmi zabíjejí tisíce z nich, přičemž nikdo si před takovým druhem onemocnění nemůže být jistý svým životem. Hovořím o široké škále duševních chorob, které jsou nebezpečím nejen pro toho, kdo je nemocný, ale často se stávají reálnou hrozbou i lidem, ke kterým se takto nemocný jednatelce přiblíží. Troufám si odhadnout, že v současnosti má tento druh nemocí na svém kontě řádově víc obětí, nežli všechna zmíněná virová a jiná onemocnění. Ve zprávách jsem zaznamenal v těchto dnech případ napadení ženy v obchodním centru, na kterou nožem zaútočila jiná žena, která v ten den byla propuštěna z psychiatrické

léčebny. Podobně tragického vyústění, ovšem s větším počtem obětí, došel případ psychicky nemocného muže, který v čase oběda zastřelil osazenstvo restaurace v jednom z moravských měst. Před možnými dopady jednání takto nemocných lidí je prakticky nemožná jakákoliv prevence. Abyste se jim vyhnuli, nesměli byste chodit do restaurací, do obchodů, kostelů, muzeí, divadel, jezdit na dovolenou do přímořských letovisek, nesměli byste se procházet po promenádách v žádném městě na světě, posílat děti na letní tábory – jak tomu bylo před lety v Norsku, stát na zastávkách veřejné dopravy, zkrátka nesměli byste být na žádném místě, kde se shromažďují lidé, protože největší hrozbou člověku je zase jenom člověk. Ale i potom, ve své samotě nebudete uchráněni před možností, že onemocníte vy sami a stanete se tak hrozbou sobě i svému okolí. Mediálně propojená a globalizovaná společnost tento trend ještě umocňuje tak, že zprávy o následcích chorobného jednání vyřinutých jedinců sledujeme často online v přímém přenosu. Neuplyne den, abychom o něčem takovém nebyli informováni, a četnost těchto zpráv se neuvěřitelným způsobem množí. Lidstvo si tak samo vybírá daň ze své snahy po tom, být neustále za všech okolností informováno o všem, co se děje na planetě, žít dlouho, protože často člověk onemocní ve věku, kterého se před staletími dožívali pouze jednotlivci, být úspěšný, bohatý

a zajištěný, protože pokud na něco z toho nedosáhneme příčinou vnějších okolností, jsme frustrováni a z deprivace a stresu jsme náchylnější k nemocem těla i duše. Zaujal mě výrok, který jsem shlédl na výstavě artefaktů z potopeného Titanicu: „Všichni jsme cestujícími na této lodi,“ tak se vyjádřil jeden z filosofů 20. století. Pod dojmem přečteného starozákonního textu bych jeho výrok parafrázoval: „Všichni jsme obyvatelé Sodomy.“ Sodoma se stala prototypem města uvězněného v hříchu. Je jistojistě chybou vykladačů, kteří hřích sodomských obyvatel zúžili pouze na jednu oblast lidské aktivity, ve které může člověk sejít na scestí, ale kolik takových aktivit je? Prakticky všechno, co je schopen člověk dělat se může stát původcem hříchu. Sodomským hříchem nebyla homosexualita, ale netečnost v čase Božího navštívení. Tak o tom hovoří Ježíš, když říká, že lehčeji bude Sodomě, nežli městu, které promešká čas, ve kterém se k němu sklonil Bůh. Sodoma měla svého přímluvce Abraháma, který je ochoten pro její záchranu smlouvat s Hospodinem. Nejprve stanovuje praotec počet padesáti spravedlivých, o které vede spor s Hospodinem. „Možná, že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladiš snad i je a promineš tomu místu?“ ptá se otec Abraham Boha a Bůh na tuto disputaci přistupuje. Slevuje nejprve Abrahamovi pět spravedlivých a pro pětadvacet je ochotný Sodomu ušetřit. Abraham se osmělí a následně snižuje po desítkách až na deset spravedlivých, pro které bude Bůh ochotný Sodomě odpustit. Ani ti se však v tomto městě nenašli a Sodoma dojde svého konce společně s ženou Lotovou,

kteřá k ní obrátila svou tvář. Co ten příběh říká o nás, o sodomských jednadvacátého věku po Kristu? Židé z něho ve své výkladové tradici odvozují, že každou generaci drží těchto deset spravedlivých. Až je Hospodin na tváři země nenajde, skončí svět. My jako křesťané věříme, že alespoň jeden spravedlivý se našel a drží nad pokolením vězícím v hříchu své vztyčené paže. Aby mu neklesly pod tíhou, kterou musí udržet, jsou ty paže přibité do dřeva kříže. Nesou bolest světa, tíhu jeho smutku, každý strach, každou úzkost, kterou jsme dnes a denně zaplavováni vlastním přičiněním nebo přičiněním druhých lidí, podobně více nebo méně nemocných, jako jsme my sami. Pohled na Krista uzdravuje, vyvádí člověka z otroctví hříchu ke svobodě. Vložit do jeho ran svůj život znamená přijmout naději na uzdravení, příslib budoucího vítězství v první řadě sám nad sebou. Učedníci žádají Ježíše, aby je naučil modlit se. „Pane, nauč nás,“ říkají a Ježíš jim dává modlitbu Otčenáš. „Nevydej nás do pokušení, ale vysvobod' nás od zlého,“ je její součástí. To je Kristova odpověď rozkolísaným učedníkům, kteří se podobně jako my zmítají na chatrných bárkách svých životů. „Proste, a bude vám dáno, hledejte a naleznete a konečně i příslib: „Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí.“ Prosme Pána, smlouvejme s Pánem jako Abraham u Sodomy, vyhlížejme deset spravedlivých, ale především držme se toho jediného Spravedlivého, kterým je Kristus. Skutečnost je ON!

Amen

*Kázání o X. neděli po svatém Duchu
24. 7. 2016 v Husově sboru ve Vršovcích*

7. 8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
14. 8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17. 8. - 24. 8.	Sborová dovolená, Chata Koniklec, Jestřabí v Krkonoších			
21. 8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
28. 8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
9. 9.	pátek	18 hod.	Zahradní slavnost - rozloučení s prázdninami	biblická zahrádka před vstupem do Centra MANA

HUSŮV KÁMEN V SENOHRABECH

Na území České republiky se nalézají velké množství Husových pomníků ve formě figurálních soch, sousoší, pamětních desek nebo tzv. pamětních kamenů. Pamětní kameny většinou vznikaly tehdy, když se občanům nepodařilo sehnat dostatek finančních prostředků na stavbu většího a nákladnějšího pomníku. Obvykle mají podobu přírodního balvanu či opracovaného kamene, na kterém je umístěna bronzová reliéfní deska se zobrazením Mistra Jana Husa s datací 1415 – 1915.

Obrovské množství pomníků Mistra Jana Husa realizovaných nebo plánovaných k pětistému výročí upálení Mistra Jana Husa v roce 1915 bychom měli také vnímat v dobovém politickém a uměleckém kontextu v českých zemích na přelomu 19. a 20. století, kdy vrcholil politický boj mezi mladočeskými politiky a konzervativními českými a německými poslanci o česko-německé vyrovnání. Důležitým bodem politického programu mladočechů bylo prosazování národnostních témat, které jim dopomohly získat povolební významné pozice v lokální politice. V těchto souvislostech je zřejmé, proč byl Mistr Jan Hus připomínán nejen jako teolog, ale především jako národní mučedník. Ve velkém počtu realizovaných pomníků můžeme vidět nejen vztah obyvatel Čech k Mistru Janu Husovi, ale zároveň také snahu o rozšíření a udržení politického vlivu mladočechů v Čechách od počátku devadesátých let 19. století.

A právě s jedním Husovým pomníkem v podobě přírodního balvanu bych vás chtěl seznámit. Nachází se v katastru mého bydliště – Senohrabech, na malebné stezce lemuující potok Mnichovku a vedoucí k ústí řeky Sázavy.

Pamětní deska zobrazující Mistra Jana Husa, byla usazena v roce 1915, tedy u příleži-

tosti pětistého výročí úmrtí tohoto reformátora. Obdobných desek se v Praze a v českých zemích nacházelo a nachází více. Autorem je Vladimír Astl (1876 – 1960), který studoval na Umělecko-průmyslové škole i na Akademii výtvarných umění v Praze a byl na těchto školách žákem Stanislava Suchardy (jeho otec novopacký kamenosochař Antonín Sucharda vytvořil první pomník Mistra Jana Husa v Čechách a to roku 1872 v Jičíně), Ladislava Šalouna a Josefa Václava Myslbeka. Astl tvořil převážně pamětní desky a portréty, např. Jeronýma Pražského, Zdeňka Fibicha nebo Karla Bendla. Architektonickou úpravu umístění kamene provedl architekt Antonín Dvořák.

Senohrabská kronika událost popisuje takto: „Obrovský balvan pod obecní skalou „U Zajíčka“ byl 6. června věnován Okrašlovacímu spolku, který jej upravil pro desku k 500 letému výročí upálení mistra Jana Husa. Upravené místo s pomníkem převzala obec do ochrany na věčné časy“.

Kámen se údajně uvolnil počátkem 20. století při rozšiřování Dráhy císaře Františka Josefa na dvoukolejnou. Tato železniční trať, vedoucí z Prahy, přes Senohraby, do Českých Budějovic a dále na jih, měla na rozvoj obce zásadní vliv, neboť již v roce 1887 zde byla zřízena zastávka.

Pro zvelebování zdejší krajiny, a pochopitelně i pro usazení desky, měl stěžejní roli Okrašlovací spolek pro Senohraby a okolí, který založili přátelé tohoto krásného kraje roku 1899. Spolek se také podílel na vzniku cest a stezek vedoucích ze Senohrab, resp. Hrušova (nyní část Senohrab) převážně k Sázavě, kde spolek také postavil na přelomu 19. a 20. století říční lázně. U těchto stezek byly rozmístěny lavičky, vysázeny stromy a přes potok a železniční příkop zřízeno sedm lávek. První stezka vedla podél levého břehu potoka Mnichovky na jejímž protějším pravém břehu stojí Husův kámen. Cesta

vedoucí kolem Husova kamene, pojmenována později též Husova, vznikla roku 1914. Pomník původně stál na druhé straně cesty, přímo na břehu potoka, ale povodeň, způsobená protržením rybníka Hubáčov v Mnichovicích, v létě 1974 kámen povalila. Poměrně složitě byl jeřábem vyzvednut a umístěn na současné místo. Pamětní deska přežila dvě světové války i období po únoru 1948, ale bohužel na podzim roku 2010 došlo k jejímu odcizení. Naštěstí se obyvatelé a přátelé Senohrab složili na výrobu plastové kopie, která snad již nebude lákat pravidelné návštěvníky sběrných surovin. Díky skutečnosti, že těchto poměrně shodných pamětních desek bylo v roce 1915 osazeno v Čechách několik, bylo možné vyrobit přesnou kopii. Jako vzor byla použita pamětní deska nacházející se před sborem Českobratrské církve evangelické v jedné z obcí středních Čech. Odlitek desky a její kopii vyhotovil restaurátor Oldřich Hejtmánek, a to pouze za cenu materiálu. K slavnostnímu odhalení nové desky došlo 6. července 2011 za velkého zájmu občanů, přátel a návštěvníků Senohrab a účasti tehdejšího starosty Ing. Pavla Pangráce a evangelických duchovních Petra Tureckého ze Soběhrd a Mikuláše Vymětala z Prahy.

Senohrabský Husův kámen mě, nehnutě a pevně zasazen v zemi, doprovází již více než 40 let. Pamatuji, když jsem jako malé dítě se zájmem četl pro mně tehdy tajuplná slova: „HLEDEJ pravdy, SLYŠ pravdu, UČ se pravdě, MILUJ pravdu, PRAV pravdu, DRŽ pravdu, BRAŇ pravdy AŽ DO SMRTI“. Teď již s Mistrem Janem vím, že (boží) pravda v osobě a díle Ježíše Krista mě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné, od věčného odloučení od boží milosti. Proto žijme podle těchto Janových slov a BOJUJME ZA PRAVDU!

Oldřich Nováček

EVROPA: VÁLEČNÝ STAV

Dne 26.7.2016 byl v kostele ve francouzském městě Saint-Étienne-du-Rouvray při sloužení ranní mše napaden a obřadně zavražděn 84letý kněz. Čin provedli dva mladíci, kteří se slovně hlásili k islámu, a vzápětí se k vraždě manifestačně přihlásil Islámský stát. Prezident Hollande stejně jako papež a různí další politici v celé Evropě čin odsoudili a vyzvali obyvatelstvo svých zemí, aby se nenechalo vyprovokovat k násilnostem proti muslimům.

Dovoluji si k tomu pronést několik poznámek:

1) Není důležité, jestli mladíci jednali sami nebo byli Islámským státem přímo vedeni. Islámský stát se k tomuto činu přihlásil, a tedy za něj nadále musí nést zodpovědnost, se všemi důsledky. Tímto svým prohlášením Islámský stát znovu a ještě názorněji než dříve potvrzuje, že proti nám vede válku a neštítí se nejodpornějších zločinů. Vzpomeňme si na postavu matky ve stejnojmenné Čapkově divadelní hře. Tam šlo o to, že byly zabíjeny malé nevinné děti. Zde je to nevinný a bezbranný stařec. Existuje jediná odpověď: „Jdi a bojuj!“ Žádný další důkaz už není třeba.

2) Musíme si uvědomit, že tato vražda není problémem Francie, jak si možná myslí prezident Hollande, ani katolické církve, jak by mohlo vyplývat z prohlášení papeže. Ne, je to útok a bezbřehá a záměrná provokace vedená proti celé naší civilizaci a všem, kdo se k počítají. Ať chceme nebo ne, základem naší civilizace je demokracie a křesťanství, to jsou dva základní pilíře, z nichž vychází naše myšlení, a to i poté, co se z původní katolické církve odštěpily různé protestantské odnože, a poté, co ve většině zemí byla provedena odluka církví od státu. Předchozí útoky Islámského státu směřovaly spíše proti demokratickým principům, k nimž patří právo na vlastní názor a jeho prezentaci, a tedy i právo na karikaturu. Tentokrát byl útok cílen jednoznačně proti křesťanským posvátným symbolům. Islámský stát si vybírá své oběti správně: vědomě útočí na duši a srdce naší civilizace.

3) Je zcela zřejmé, že jde o těžkou provokaci. Vyvraždění redakce satirického deníku je ještě možné formálně omlouvat tím, že karikatury působily na muslimské věřící urážlivě. V tomto případě neexistuje ani takováto pochybná záminka – je to jako políček do tváře při slavnostním shromáždění. Je jistě možné takovou urážku přijmout a chovat se dál, jako kdyby se nic mimořádného nestalo. Ale kdo bude takto jednat, získá právem cejch zbabělce a ubožáka, kterého už napříště nikdo nebude brát vážně. Druhou variantou je boj, který může mít různé formy, ale jedno je jisté: nesmí být polovičatý. Když se bojuje o čest a principy, není možné handlovat, jde o všechno. Boj

znamená ztrátu pohodlí, jistoty a bezpečí, boj znamená odříkání a bolest a riziko smrti. To vše je nutné přijmout, a za to je možné získat naději. Naopak pasivita znamená jistotu prohry a odsouzení sebe sama do role nešťastníků, kteří nadále budou jen sloužit svým budoucím pánům, a to tak dlouho, dokud to pro pány bude výhodné. Potom mohou být jako neužiteční bez milosti vyvražděni, protože nadále jsou zbyteční.

Co z toho pro nás vyplývá? Musíme na tuto provokaci odpovědět tak, jak se sluší, a pokud to neudělají kvalifikovaní politici, budou to muset provést obyčejní lidé, protože mlčet nelze. Co konkrétně by se mělo provést? Domnívám se, že je řada věcí, které je nutné udělat, a to velmi rychle:

1) Vyvést do čela států muže, kteří budou ochotni vést válku a přitom budou věrohodní. Muže, kteří budou schopni stejně jako Churchill před 70 lety sdělit svému národu, že jej čeká jen krev, pot a slzy, ale jiné cesty není. Musíme být připraveni k obětem, protože náš cíl za oběti stojí.

2) Zavést znovu všeobecnou brannou povinnost. Ne povinnou vojenskou službu na dva roky, jaká se provozovala za socialismu, ale efektivní výuku k používání zbraní a ke zvýšení celkové zdatnosti. K tomu nabízet kurzy sebeobrany pro muže i pro ženy jako cestu k odvrácení teroristických útoků, které je možno čekat kdykoli a kdekoli. V tom nám může pomoci příklad Israele.

3) Přihlásit se jednoznačně k zásadám demokracie a křesťanství a požadovat respektování těchto zásad. Není možné připustit, abychom slevovali ze svých postojů a svých tradic jen s ohledem na jinověrce. Neznamená to bránit komukoli v jeho odlišné víře nebo jiných tradicích – jen bránit svoje vlastní hodnoty. Urážky těchto hodnot neomlouvají, ale trestat podle zákona. Imigranty přijímat jen tehdy, když prokazatelně budou vykazovat úctu a respekt k našim zvyklostem a tradicím.

4) Ujistit se o tom, kdo je přítel a kdo není. Nestačí například, že muslimská obec napíše soustrastný dopis, v němž se od vraždy v kostele distancuje. Muslimská obec musí jednoznačně vyhlásit, že Islámský stát považuje za svého nepřítele. Neudělá-li to, pak ji nemůžeme považovat za přátelskou organizaci. Neznamená to žádné agresivní postoje, ale také žádnou podporu a trvalou ostražitost.

Je velmi potřebné sladit stanoviska a priority s ostatními evropskými státy, především našimi bezprostředními sousedy, ale samozřejmě i s velkými světovými hráči, jako je Rusko a USA – je nutné vědět, jestli si i tyto státy a národy uvědomují, že i jich se tato demonstrativní vražda týká.

5) Přenést boj na území Islámského státu. Boj musí být veden až do úplné porážky Islámského státu – stejně jako bylo nutné ve 2. světové války bojovat až do bezpodmínečné kapitulace Německa a Japonska.

Boj s Islámským státem nadále není záležitostí politiků, policie nebo armády. Je věcí nás všech.

Jiří Beneš

JAKO FÉNIX – SETKÁVÁNÍ S POEZIÍ, VÝTVARNEM A HUDBOU V HUSOVĚ SBORU

Od září se můžete těšit na nový projekt kulturních večerů v Husově sboru, který bude nabízet široké veřejnosti program, kdy v jednom čase na jednom místě bude divák osloven uměním na několik způsobů.

Každý večer bude sestaven z představení nového literárního díla a bude přednesena jeho ukázka. Současně bude v prostoru kostela probíhat výstava s možností promítáním výtvarných děl. Výstava potrvá další týdny až do začátku následující akce. Hudba bude vybírána s ohledem na ojedinělou možnost využití varhan v Husově sboru. Návštěvník večera bude také seznámen s historií architektury Husova sboru, který je mimořádnou stavbou tohoto typu sakrální multifunkční budovy. Naší snahou je, aby představení mělo formu multidisciplinárního pořadu, který zaujme širokou veřejnost bez rozdílu věku, pohlaví, sociálního postavení, náboženského vyznání či zdravotního postižení. Prostor Husova sboru se tak otevře i těm, kteří obvykle do sakrálních prostor nechodí. Součástí projektu bude tištěný program s informací o multifunkční architektuře a historii Husova sboru. Na projektu se bude podílet spolek Centrum MANA s Husovým sborem ve spolupráci s řadou autorů z oboru literatury, hudby, výtvarného umění, architektury.

Centrum Mana se svojí činností snaží otevírat cesty ke kořenům evropské kultury. Obrací se k textům, v nichž se zrcadlí antické, židovské, křesťanské a humanistické tradice. Zaměřuje se na člověka v dramatické situaci, který volí své jednání na základě vztahu k odpovědnosti. Za základní princip odpovědné lidské existence považuje starost o duši a neustále obnovovaný pokus o život v pravdě.

Z nejbližších připravovaných pořadů:

8. září 2016 – výstava potrvá do 3. 10. 2016

Jarmila Hannah Čermáková – sbírka: DRSNÉ TRESTI – představení nové básnické sbírky

Hynek Čermák – přednes básní J. H. Čermákové

Výstava – koláže autorky – Bylina/verš, Rostlina/verš, Květina/verš

Hudba: varhany + klavír

Zpěv autorčiných textů - Zlata Bartošková

Večerem provází David Frýdl, který kromě informací o autorech večera seznámí návštěvníky s prostorem Husova sboru.

4. říjen 2016 – výstava potrvá do 27. 10. 2016

Květoslava Šindelářová – sbírka: JAKO FÉNIX, odnikud Nikam

Dana Černá a Jiří Štěpnička – přednes básní K. Šindelářové

Výstava originálních obrazů - Varvara Divišová a promítání ilustrací básnických sbírek

Hudba: varhany + housle + zpěv

Vlasta Rydlová

RODIČOVSKÉ POŽEHNÁNÍ

Pane Ježíši, vztáhni svoji ruku
na moje děti a vnuky
a požehnej jim.

Prosím Tě, zahrň je svým
milosrdenstvím a láskou.

Smiluj se nad nimi a odpusť jim
všechny hříchy.

Přikryj je svou krví a chraň
jejich mysl, srdce i vztahy.

Uzdrav svou láskou všechna
citová zranění jejich srdcí.

Osvobod' je ode všech vlivů Zlého.

Ochraňuj je na cestách.

Pane Ježíši, ve Tvém jménu
jim žehnám a vyprošuji pokoj duše,
čistotu srdce a osvobození
od zlých myšlenek, slov a skutků.

Žehnám jim, aby dostali lásku,
radost, pokoj, životní moudrost,
chuť k modlitbě a k plnění
svých povinností, srdce plné
lásky k Tobě a k lidem.

Chraň je v životě před úklady Zlého,
před závislostmi různého druhu
a nemravností.

Požehnej jim a daruj pokoj duše
a vše potřebné pro život.

Žehnám jim ve Tvém jménu,
aby byli zdraví duchovně,
duševně i tělesně, aby přišli
do nebe s celou naší rodinou.

Pane Ježíši, děkuji Ti,
že při nich stojíš a že jim žehnáš.
Požehnej i mně, abych se k nim
choval(a) s Tvou trpělivostí,
moudrostí a láskou.

Amen